

Het Schaduwrijk

SARA MARINO

Het Schaduwwijk

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: Sara Marino

Oorspronkelijke titel: *L'Ombre del Demone*

Omslagontwerp: Jen Minkman

Vertaling uit het Italiaans: Jen Minkman

Tekstredactie: Britt Zwijnenberg

Eerste uitgave april 2024

ISBN 9789493265738

NUR 285

CENTRO
PER IL LIBRO
E LA LETTURA

Dit boek is vertaald met een financiële bijdrage van het Centrum voor Boeken en Lezen van het Italiaanse Ministerie van Cultuur.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Gedempte geluiden wekten me; ik probeerde me te bewegen, maar mijn handen werden tegengehouden door iets zwaars. Ik probeerde te ademen, maar stof en roet vulden mijn keel; het leek alsof ik stikte. Het werd steeds moeilijker om lucht in mijn longen te krijgen en mijn hoofd bonsde. De herinnering aan wat er net was gebeurd, kwam plotseling terug. De situatie was ernstig – alleen al de gedachte eraan maakte me doodsbang. Ik bleef stilliggen terwijl de stemmen van de hulpverleners dichterbij kwamen en ik probeerde me voor te bereiden op hun komst. Ik mocht niets laten merken, ik moest me beheersen: het ging erom dat ik dit overleefde.

Het puin dat op mijn benen drukte, werd weggehaald en ik kon ineens mijn handen bewegen. Toch bleef ik stilliggen, terwijl de hulpverleners me optilden.

De frisse lucht vulde eindelijk mijn longen en ik keek naar de maan die hoog aan de hemel stond: de enige die de waarheid kende, de enige die me kon verraden.

Ik werd op een brancard gelegd en bedekt met een zilveren deken. Iemand wreef over mijn voorhoofd.

‘Maak je geen zorgen, kleintje, je bent nu veilig.’

Ik bekeek het gezicht van de man die tegen me sprak, keek naar zijn kleding: het was een brandweerman. Hij was van top tot teen met roet bedekt en zag er moe, maar tevreden uit.

Een ander gezicht verscheen; dat van een politieagent die naast hem kwam staan.

Ik probeerde naar hem te glimlachen, maar een steek hield me tegen en mijn hoofd begon te bonzen. Hij probeerde me gerust te stellen.

‘Je hebt een wond op je wang, maar we brengen je naar het ziekenhuis, maak je geen zorgen.’

Instinctief greep ik zijn hand en hij keek me aarzelend aan. Hij riep iets naar iemand die ik niet zag en even later klom hij bij me in de ambulance.

In het ziekenhuis probeerde ik kalm te blijven en mezelf te zijn; de juiste versie van mezelf dan. Ik voelde injecties die me gegeven werden en iemand deed verband om mijn verwondingen. In mijn hoofd herhaalde ik de woorden van mijn vader: ‘Beheersing is het belangrijkste; je moet altijd de controle behouden. Je moet altijd sterk zijn.’

Na talloze onderzoeken werd ik naar een kamer gebracht. Ik was er alleen met mijn hechtingen in mijn gewonde wang en viel in slaap.

Toen ik mijn ogen weer opende, zat de politieagent die me naar het ziekenhuis had gebracht naast me.

Ik probeerde een arm te bewegen, maar stopte toen ik zag dat ik aan een infuus hing.

‘Maak je geen zorgen; het komt goed,’ zei hij. ‘Ze hebben je gehecht, je zit aan een infuus, maar er is niets echt ernstigs aan de hand.’

Ik knikte, bijna glimlachend.

HET SCHADUWRIJK

‘Ik ben Marco Del Vecchio, commissaris van de politie,’ vervolgde hij.
‘Weet je nog wat er gisteravond is gebeurd?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Kun je me je naam vertellen?’ vroeg hij opnieuw.

Met tranen in mijn ogen schudde ik opnieuw mijn hoofd.

‘Je hoeft niet bang te zijn, je kunt vrijuit praten. Je bent hier veilig.’

‘Ik ben niet bang, geloof me; ik weet het gewoon niet. Ik herinner me niets! Wat is er gebeurd? Wat...’

Geagiteerd pakte ik zijn hand. Hij draaide zich abrupt om en riep de verpleegsters. Twee vrouwen in het wit kwamen meteen aangerend, gevolgd door een oudere man in een groene jas.

‘Rustig maar,’ zei de man. Ik probeerde normaal te ademen terwijl iemand het bed verstelde, tot ik halfzittend lag.

Ik zag de dokter enkele woorden wisselen met de hoofdcommissaris en terwijl ze dat deden, liepen ze de gang in, terwijl ze op gedempte toon praatten. Ze keken af en toe naar me, dus het was duidelijk dat ik het onderwerp van hun gesprek was.

Uiteindelijk kwam de dokter terug, maar de commissaris bleef buiten, druk in gesprek aan de telefoon.

‘Je hoeft niet bang te zijn,’ verzekerde de dokter me. ‘Wat je nu overkomt is helaas normaal, want je bent in shock, maar als alles goed gaat, zul je je over een paar weken alles weer herinneren. Je hebt een hersenschudding en geheugenverlies, maar we zullen goed voor je zorgen. Oké?’

Ik knikte; op dat moment kwam de hoofdcommissaris de kamer weer binnen.

‘Ik heb gesproken met de openbare aanklager die de zaak behandelt en met de brandweer,’ zei hij, zich tot de dokter richtend. ‘De brand en de daaropvolgende instorting waren opzettelijk. We hebben geen

informatie over haar en we weten niet of er iemand anders in dat huis was, dus voorlopig blijft ze onder onze hoede.’

‘Ze is nog maar een kind! Ze kan niet ouder zijn dan vijftien, zestien jaar. Je kunt haar niet arresteren, niet in haar toestand,’ antwoordde de dokter.

De commissaris keek me aan en ik keek vragend terug.

‘Ik weet het,’ antwoordde het hoofd van de politie. ‘Dit is een kleine stad en dat zou weleens gevaarlijk kunnen zijn... en niet alleen voor haar. Als ik de regels zou volgen, zou ik haar ongeveer tachtig kilometer hiervandaan moeten plaatsen. Maar heb een alternatieve oplossing bedacht. Ik moet het er alleen eerst met mijn vrouw over hebben.’

‘Marco,’ protesteerde de dokter, ‘je gaat toch niet doen wat ik denk, hè?’

‘Waarom niet? Jij zei net zelf ook dat het niet verstandig zou zijn om haar op te sluiten. Als ze echt in gevaar is, is er geen veiligere plek, dat weet je.’

‘Weet je zeker dat je dat wilt doen?’ vroeg de arts. ‘Na, eh...’

Commissaris del Vecchio onderbrak hem door een hand op te steken. ‘Ik weet het zeker. Zoals je al zei, ze is nog maar een meisje. Misschien wilde iemand haar pijn doen; het is mijn plicht om voor haar te zorgen. Ik vraag het aan mijn vrouw en zal het je laten weten, oké? Voor nu laat ik een van mijn mannen buiten de deur posten.’

Met een kort knikje liep hij weg; even later volgde de dokter hem.

Ik had niet veel begrepen van deze korte woordenwisseling, maar ik was te moe om me er iets van aan te trekken. Langzaam liet ik de slaap over me heen komen terwijl het infuus mijn lichaam voedde.

Hoofdstuk 2

De volgende ochtend werd ik gewekt door opgewonden stemmen op de gang buiten mijn kamer. Ze behoorden toe aan een man en een vrouw, maar ik kon ze niet goed verstaan.

Ergens gedurende de nacht hadden ze mijn infuus verwijderd, dus besloot ik op te staan en langzaam mijn blote voeten op de grond te zetten. Met onzekere passen bereikte ik de badkamer en bekeek mijn spiegelbeeld. Ik zag er angstaanjagend uit. Op mijn wang zat een groot verband en ter hoogte van mijn sleutelbeen was een blauwe plek zichtbaar, die onder mijn ziekenhuishemd verdween. Ik keek naar mijn handen: ze waren vuil en zwart en ik waste ze snel met zeep.

Toen ik terugkwam in mijn kamer, wachtte er een vrouw van eind dertig op me. Ze keek me aan met een onleesbare uitdrukking op haar gezicht.

‘Ik, eh...’ aarzelde ik, terwijl ik naar het bed liep. Ik ging zitten, net voordat de verpleegster binnenkwam om een dienblad neer te zetten.

‘Je mag eten. Dat is een goed begin, toch?’ zei ze, voordat ze de kamer weer verliet.

Kip met aardappelen en gekookte worteltjes. Ik pakte de vork en begon met de groente te spelen.

‘Hoe kan het dat ik weet dat ik geen gekookte worteltjes lust, maar me niet herinner wat er is gebeurd? Dat ik het gevoel heb dat het beeld dat ik in de badkamerspiegel zag, van een vreemde is?’ vroeg ik zacht.

De vrouw kwam dichterbij en ging naast me zitten.

‘Het is maar voor even,’ stelde ze me gerust.

Ik bekeek haar wat beter: ze was mooi, met lang bruin haar en ogen zo zwart als de nacht. Ik vond haar ogen fijn; ik werd er kalm van.

‘Niemand is me komen opzoeken. Wat als er nooit meer niemand komt? Als mijn ouders nog in leven zijn, hoe kunnen ze me dan niet zoeken? Maken ze zich geen zorgen over mij? Hebt u kinderen? Zou u uw dochter zoeken?’

De vrouw kneep haar ogen halfdicht.

‘Natuurlijk. Ik zou haar overal zoeken,’ antwoordde ze en ze legde een hand op de mijne. ‘Ik heet Irene en ik ben de vrouw van meneer Del Vecchio, de commissaris. We hebben bedacht dat, gezien de situatie, je bij ons kunt komen wonen zodra je uit het ziekenhuis wordt ontslagen. Tenminste, totdat er meer bekend is over wat er is gebeurd. Wat zeg je ervan?’

‘Ik weet het niet. Ik geloof niet dat ik echt ergens anders heen kan, eigenlijk. Zou het geen probleem voor u zijn?’

‘Nee, hoor. Eet nu maar. Morgen breng ik je wat kleren en alles wat je nodig hebt, oké?’

Ik knikte. Terwijl ze de deur uit liep, besloot ik een stukje kip aan mijn vork te prikken.

Hoofdstuk 3

De volgende dag kwam de vrouw terug met een hele grote tas.

‘Ik dacht dat je wel een comfortabele pyjama zou willen in plaats van die trieste, kriebelende jurk. Je bent klein, dus de maat zou goed moeten zijn.’

Ik nam de zachte, katoenen pyjama aan, kleepte me uit en draaide me discreet naar de muur toe. Toen hoorde ik een gedempte kreet achter me en draaide me om.

‘Wat is er?’ vroeg ik, terwijl ik tevergeefs probeerde te kijken wat er te zien was op mijn rug.

‘Wie heeft dát gedaan?’ vroeg de vrouw.

Voordat ik kon antwoorden, zag ik de commissaris weerspiegeld in de ruit. Ik bedekte snel mijn borsten en draaide me weg.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg hij bezorgd en zijn vrouw wees naar me.

Del Vecchio kwam naar me toe, keek even naar mijn rug en wendde zich toen tot zijn vrouw.

‘Het zijn littekens; heel diepe, oude littekens,’ verklaarde hij op een sombere toon.

Ik staaarde hem verward aan. ‘Ik kan me niet herinneren hoe ik die heb gekregen. Denkt u dat iemand me pijn heeft gedaan?’

Snel trok ik mijn shirt aan en ging weer op het bed zitten.

‘Niet aan denken, oké? Niet nu. Nu moet je gewoon beter worden,’ fluisterde de vrouw.

Haar echtgenoot ijsbeerde nadenkend door de kamer heen en weer.

‘Wat is er, Marco?’ vroeg ze aan hem.

‘Niets; ik denk gewoon dat het beter is om haar hier zo snel mogelijk weg te halen. Ze is veiliger bij ons thuis. We weten nog steeds niets over wat er gebeurd is. Op deze plek... Nou ja, ik heb mijn eigen mannetje hier, maar ik kan er niet nog meer personeel op zetten en gisteravond heeft hij zijn post even verlaten omdat hij gevraagd werd om in te grijpen in de ziekenboeg. Een verpleger, waarschijnlijk dronken, ging tekeer. Ze vonden hem in de badkamer, bewusteloos en gewond. Eenmaal wakker schreeuwde hij dat een monster hem had aangevallen. Bij ons thuis kan dit meisje in een omgeving wonen die geschikter is voor iemand van haar leeftijd. Ik vraag het wel aan de dokter,’ besloot hij en kwam toen naar me toe. ‘Voel je je al beter?’

‘Ik denk het wel. Ik voel me niet meer zo slecht, maar ik herinner me nog steeds niets. Ik wil u nog steeds hartelijk bedanken voor al uw bezorgdheid.’

Bij deze woorden glimlachte hij naar me en er verschenen twee kleine kuiltjes bij zijn mondhoeken.

‘We zijn blij dat het beter gaat. Maar we moeten nog wel een naam voor je bedenken.’

HET SCHADUWRIJK

‘Natuurlijk... een naam. Ik weet dat ik die heb, maar ik weet niet meer hoe ik heet,’ bekende ik, terwijl ik me omdraaide om naar zijn vrouw te kijken.

‘Wat dacht je van Erika? Dat is de naam van mijn zus en ik denk dat die bij je past,’ zei ze.

‘Erika... Ja, dat vind ik een leuke naam,’ knikte ik glimlachend, waarna ze de kamer verlieten.

Ik keek nadenkend uit het raam. Deze mensen maakten zich veel zorgen om me en ik voelde me schuldig. Al die aandacht voor mij, een vreemde die niets anders was dan een leugenaar.

Ik had geen keus. Degenen die me aan dat vuur hadden overgeleverd, wilden me dood hebben... of nog erger. Ik zou mezelf moeten beschermen, tenminste totdat ik begreep hoe ik me moest gedragen.

Zoals mijn moeder altijd zei: *jouw dood is mijn leven.*

Hoofdstuk 4

Ik bleef uiteindelijk nog vijf dagen in het ziekenhuis, wat erg lang leek.

Het was erg moeilijk om mijn honger te stillen, maar ook om de wond op mijn wang open te houden. Omdat ik hem dagelijks moest verbinden, kon ik maar moeilijk verbergen dat hij al zo snel helemaal genezen was. Dat zou argwaan hebben gewekt over mijn aard en dat kon ik me niet veroorloven. Ik keek ernaar uit om weg te zijn uit het ziekenhuis: dan kon ik eindelijk mijn pleister zelf verwisselen en iedereen vertellen dat ik de wond zelf wel zou verzorgen.

Irene stapte met haar man over de drempel van de kamer, net toen ik mijn schoenen aan het aantrekken was.

‘Nou, ben je klaar voor je nieuwe thuis?’ vroeg ze. Ik glimlachte naar haar en ze vervolgde: ‘Marco gaat met je mee, want ik moet Isa van school halen. Ik zie je straks thuis.’

‘Isa is onze dochter; ze is vijf jaar oud,’ voegde Marco eraan toe toen hij mijn verwarde uitdrukking zag. ‘Ze kan niet wachten om je te ontmoeten. Ze is nogal aanhankelijk; ik hoop dat je dat niet erg vindt.’

HET SCHADUWRIJK

‘Natuurlijk niet,’ antwoordde ik meteen. ‘Ik hou van kinderen, althans... dat denk ik.’

Ik ontspande me pas toen we in de auto zaten. Ik draaide het raampje helemaal naar beneden, want ik had de frisse lucht gemist. Ik dacht terug aan de woorden van Irene. Een dochter dus, een meisje van vijf... Ik zou nog voorzichtiger moeten zijn, maar diep vanbinnen vond ik dat niet erg. Voordat ik de catastrofes van mijn leven onder ogen moest zien te komen, kon ik tenminste een tijdje rustig en ontspannen leven zoals alle tieners zouden moeten doen.

Hoewel... Misschien was het beter om even ergens te stoppen voor we bij mijn nieuwe huis aankwamen. Na een kwartiertje draaide ik me naar Marco.

‘Kunnen we even stoppen bij een bar? Ik moet echt naar de wc.’

‘Natuurlijk, geen probleem. Ik maak meteen van de gelegenheid gebruik om te tanken. We stoppen over twee minuten.’

Toen we bij het benzinstation aankwamen, vroeg Marco me voordat ik uitstapte: ‘Wil je dat ik met je mee loop?’

Ik glimlachte naar hem. ‘Ik denk dat ik heus wel veilig ben in een damestoilet, maar als er iets gebeurt, ga ik gillen. Maakt u zich geen zorgen.’

Hij knikte en ik liep snel naar de toiletten. Nadat ik de trap afliep, bleef ik even in stilte staan om te luisteren. Geen geluid: beide toiletten waren leeg. Even later passeerde een man van in de zestig me en ging het herentoilet binnen. Ik volgde hem snel.

‘Juffrouw, u bent in de verkeerde ruimte: dit is het herentoilet!’ zei hij stomverbaasd.

Hij keek niet eens meer om. Hij ging ervan uit dat ik wel zou weggaan, dus draaide hij zich van me weg, en ik? Ik besprong hem. Ik duwde hem door de deur van het wc-hokje, dat ik meteen vergrendelde. Hij

probeerde zich te bevrijden, maar ik weerde zijn handen af en klemde zijn hoofd tegen de muur.

‘Het valt allemaal wel mee, u zult het zien. Uiteindelijk herinnert u zich niets meer. U zult zich alleen een beetje vreemd voelen.’

De botten van mijn gezicht kraakten toen ik transformeerde. Zodra mijn tanden tevoorschijn kwamen, liet ik ze in zijn nek zinken. Bedwelmd door zijn bloed realiseerde ik me niet dat ik een brandwond op zijn linkerhand had achtergelaten.

Ik was een demon, het had geen zin het te ontkennen.

Wat ik deed was natuurlijk voor mij; normaal. Ik kon mijn uiterlijk verbergen onder een menselijke vermomming, maar mijn echte gezicht was anders. Mijn ogen waren helemaal zwart. Er was geen oogwit te bekennen. Mijn tanden waren scherpe hoektanden. Ik dronk niet alleen bloed: ik kon in principe alles eten, maar die warme vloeistof was een essentieel onderdeel van mijn dieet. Ik had het nodig om fit te blijven, om gezond te blijven, om de controle te houden. Mijn handen waren uitgerust met dodelijke klauwen, die elk wezen konden verscheuren, en ik kon iedereen verbranden door ze alleen maar aan te raken.

De man zakte in elkaar op het toilet. Hij was bijna leeggezogen. Ik ging met mijn tong over zijn wonden om ze te sluiten. Ik hees hem in een zittende positie en spitste mijn oren. Er was niemand te horen, dus ging ik naar buiten, nadat ik gecheckt had of er nergens bloedvlekken te zien waren.

Toen ik weer in de auto stapte, pakte Marco mijn hand. ‘Gaat het?’
‘Alles is oké, hoor.’

‘Goed. Je voelt ook warmer aan; je was er eerder een beetje koud. We hadden een dikkere jas voor je moeten meenemen nu je weer buiten bent.’

HET SCHADUWRIJK

Ik keek hem een beetje ontroerd aan: hij was zo geïnteresseerd in mijn veiligheid en dat deed me echt goed.

Hij parkeerde op de oprit van een mooi huis met twee verdiepingen.

Bij de deur stond Irene op ons te wachten. Ze glimlachte toen ze me uit de auto zag stappen. Ik pakte mijn tas en liep naar haar toe. Toen ik bij haar was aangekomen, omhelsde ze me.

‘Welkom in ons huis.’

Ik beantwoordde de omhelzing en realiseerde me dat achter haar een klein hoofdje met zwart haar om een hoek gluurde.

‘Hallo daar,’ riep ik.

Irene draaide zich naar het kind toe. ‘Kom op, wees niet zo verlegen! We weten dat je dat niet bent. Erika, laat me je voorstellen aan Isa, mijn dochter,’ zei ze, terwijl ze zich weer tot mij wendde.

Het kleine meisje kwam uit haar schuilplaats en staarde me ernstig aan, waarna ze naar me glimlachte.

‘Ben je naar mijn tante vernoemd?’ vroeg ze.

Ik keek even om naar haar ouders voordat ik antwoordde: ‘Het is eigenlijk een naam die je moeder me heeft gegeven. Ik weet niet meer hoe ik heet.’

Ze sperde haar ogen wijd open. ‘Echt waar? Wat vreemd. Dus je herinnert je je vader en moeder niet eens?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Dan kan ik je wat leuke dingen van mijn vader en moeder lenen,’ stelde ze voor. ‘Ze zijn aardig! Sinds ze jou hebben leren kennen, zijn ze wat minder verdrietig. Wil je je kamer zien?’

Zonder het antwoord af te wachten, trok ze me mee naar boven. ‘Dit is de kamer,’ babbelde ze verder. ‘Het is allemaal nieuw, hoor! We hebben niets van Julia’s spullen bewaard.’

Op dat moment kwam Irene tussenbeide. ‘Nou, kleine snotaap, een beetje rustig aan met al die onthullingen. Ga nu maar naar papa, terwijl ik Erika help zich een beetje thuis te voelen,’ zei ze en ik had de indruk dat het kleine meisje meer had gezegd dan had gemogen.

Ik keek wat rond en inderdaad: alle meubels en inrichting waren nieuw. Ik kon ook verf ruiken.

‘Het spijt me,’ ging Irene verder toen we met z’n tweetjes achterbleven. ‘Ze is zo blij dat je er bent! We hebben haar de situatie uitgelegd, waarbij we de bloederige details maar even hebben vermeden, maar... je moet weten dat Isa ons tweede kind is. We hadden een oudere dochter, die ongeveer een jaar geleden is overleden.’ Ze veegde een traan weg.

‘Het maakt niet uit, echt niet. U hoeft me niets uit te leggen, tenminste niet meteen,’ stelde ik haar gerust. ‘Ik vind het verschrikkelijk en als u wilt kunt u me er later meer over vertellen. Ik... ik weet niet hoe ik u moet bedanken voor wat u en uw man allemaal voor me doen.’

Ze glimlachte, pakte de tas van me over en begon uit te leggen wat ze voor me had gekocht.

‘Ik ken je smaak niet, dus ik heb het bij doorsnee dingen gehouden: spijkerbroeken, sweaters, T-shirts, een trainingspak en sportschoenen. Je hebt ongeveer de leeftijd die Julia zou hebben gehad en als je nog iets nodig hebt, kunnen we dat samen gaan kopen, maar Marco heeft liever dat je eerst een beetje tot rust komt, zodat je misschien je geheugen weer terugkrijgt. Ik laat je nu alleen; ik kan me voorstellen dat je een douche wilt nemen. De badkamer is daar. Je vindt er alles wat je nodig hebt. Als je wilt, kom je maar naar de keuken.’

Zodra Irene de kamer had verlaten, ging ik zuchtend op het bed zitten. Wat een situatie. Ik vermoedde dat het beter zou zijn om hier weg te gaan en die arme mensen met rust te laten, maar lichamelijk was